

69- Truyện Vị Tỳ-Kheo Trên Đầu Có Hạt Châu

Một thuở nọ, Đức Phật ngự dưới cội cây Ni-câu-đà, trong thành Ca-tỳ-la-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả có vô lượng tài sản, của báu, không thể tính kể được. Ông chọn con gái nhà giàu sang để cưới làm vợ, tấu trở âm nhạc để mua vui cho nàng.

Người vợ mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, tướng mạo khôi ngô khác thường trên đời ít có, trên đầu tự nhiên có hạt châu Ma-ni. Cha mẹ thấy vậy, bèn đặt tên con là Bảo Châu.

Bảo Châu dần dần khôn lớn. Một hôm Bảo Châu cùng các bạn thân ra khỏi thành để dạo chơi. Khi đến dưới cội cây Ni-câu-đà, Bảo Châu thấy Đức Phật Thế Tôn có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời. Bảo Châu vui mừng, bước đến đảnh lễ dưới chân Phật rồi lui lại, ngồi sang một bên nghe Phật nói pháp. Tâm ý được mở tỏ, Bảo Châu chứng đắc quả Tu-đà-hoàn.

Bảo Châu bèn trở về từ giã cha mẹ, xin được xuất gia nhập đạo. Vì thương con nên cha mẹ không nỡ ngăn cản, liền dẫn con đến chỗ cây Ni-câu-đà để xin Phật cho Bảo Châu xuất gia.

Đức Phật liền gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Bảo Châu tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chứng đắc quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát; được trời, người kính ngưỡng.

Một hôm, thầy Tỳ-kheo này đắp y, ôm bát vào thành khát thực. Bấy giờ, hạt châu vẫn ở trên đầu thầy Tỳ-kheo, người trong thành thấy hiện tượng ấy họ rất ngạc nhiên:

–Tại sao Tỳ-kheo đi khát thực lại mang theo hạt châu trên đầu như vậy?

Rồi họ cùng tranh nhau đến xem. Lúc ấy Tỳ-kheo Bảo Châu cảm thấy hổ thẹn, bèn trở về chỗ mình ở, bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, trên đầu con có hạt châu chẳng thể lấy đi được, khiến cho hôm nay trong khi đi khát thực con bị dân chúng chế nhạo. Cúi xin Ngài từ bi lấy hạt châu đi cho con.

Đức Phật bảo vị Tỳ-kheo:

–Ông hãy nói với hạt châu thế này: “Nay sinh phần của tôi đã hết, nên chẳng cần người giữ nữa.” Cứ nói như vậy ba lần thì hạt châu sẽ tự nhiên biến mất.

Tỳ-kheo Bảo Châu vâng lời Phật dạy, liền nói với hạt châu ba lần như vậy, quả nhiên, hạt châu tự nhiên biến mất.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Bảo Châu trước kia đã gieo trồng phước đức gì, mà nay sinh ra có hạt châu trên đầu, chiếu sáng hơn mặt trời, mặt trăng; lại gặp Thế Tôn, được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay chín mươi mốt kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Tỳ-bà-thi. Sau khi giáo hóa chúng sinh viên mãn, Ngài nhập Niết-bàn.

Khi ấy, có vị vua tên là Bàn-đầu-mạt-đế thân lấy xá-lợi Phật, rồi xây dựng ngôi tháp bằng bốn chất báu cao một do-tuần để cúng dường. Về sau, thái tử của vua vào

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tháp, đánh lễ cúng dường, treo một hạt châu Ma-ni trên đỉnh tháp, phát nguyện rồi ra về.

Nhờ công đức này, cho nên trong chín mươi mốt kiếp thái tử không bị đọa địa ngục, súc sinh, ngã quỷ; sinh lên cõi trời, cõi người thường có hạt châu trên đầu, thọ hưởng sự vui sướng cõi trời. Cho đến ngày nay vị ấy được gặp Ta, xuất gia đắc đạo.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vị Vương tử lúc bấy giờ, nay chính là Tỳ-kheo Bảo Châu.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M